

der var selve Oprejsningsspørgsmaalet som saadant uvedkommende. Jeg endte derfor dengang med at bede den højtærede Justitsminister om at drage Omsorg for, at den Kilde til Mistænksomhed og Utilfredshed, der flød af den da gældende Praksis, det være sig med eller uden Grund, maatte blive stoppet.“

Justitsministeren havde hertil svaret, at Forespørgerens Syn paa dette Spørgsmaal ganske dækkede hans, og at det var hans Indtryk, at Regeringen vilde være indforstaaet med at følge de angivne Retningslinier, der efter Ministerens Mening heller ikke stred mod de Aftaler, der var truffet med den tidligere Regering.

Forespørgeren følte sig derefter fuldstændig beroliget, men der var senere fremkommet Udtalelser, og han havde modtaget Henvendelser, som foranledigede ham til at stille den Forespørgsel, som nu var til Behandling.

I sin Svartale bekræftede *Justitsministeren*, at han havde udtalt, at han ganske delte Forespørgerens Syn paa dette Spørgsmaal, men gjort den Tilføjelse, at man ikke maatte glemme, at Regeringen i høj Grad følte sig bundet af de Aftaler, der var truffet under den tidligere Regering om disse Forhold.

Overensstemmende med det Løfte, Justitsministeren havde givet ved den nævnte Lejlighed, var Spørgsmaalet blevet ført frem inden for Regeringen, og der blev den 16. August 1946 af Justitsministeriet udsendt et *Cirkulære til Politidirektøren og til Politimestrene*. I dette Cirkulære fremhæves det først, i Overensstemmelse med hvad der ogsaa tidligere var gjort gældende, at der af Ministeriet for særlige Anliggender tages Stilling til hvert enkelt af Besættelsestidens Drab og Drabsforsøg, som er udført under Modstandsbevægelsens Ansvar, og om saadanne Handlinger maa betragtes som retmæssige Krigshandlinger. Der slaas herefter fast, at der, saafremt der er Grund til at tro, at der bag et Drab skjuler sig Motiver af strafbar Karakter, f. Eks. privat Fjendskab, Jalousi eller lignende, selvfølgelig skal foretages normal politimæssig Undersøgelse, efter at Sagen har været forelagt for og drøftet med Ministeren for særlige Anliggender. Dernæst udtales det i Cirkulæret, at der netop med Henblik paa en Rehabilitering af den dodes Minde efter Forhandling med Justitsministeren og Ministeren for særlige Anliggender vil kunne iværksættes en særlig Undersøgelse af politimæssig Karakter.

Justitsministeren maatte imidlertid hertil føje, „at det efter de Aftaler, der blev truffet af Samlingsregeringen, og som den nuværende Regering har stadfæstet, i sidste Instans er Ministeren for særlige Anliggender, der træffer Afgørelse i